

گوسلهِ طلائی

وختیکه حضرت موسیٰ احکام ره از خُدا شنید و دَ مَرْدُم رسند، بنی اسرائیل گُفت که ”مو فقط خُداوند ره عِبَادت مونی.“ پس موسیٰ بِلدِ چِل شَوَنه روز دَ بَلِ کوهِ سِینا رفت. دَ اُونجا خُدا اُو ره دُو دَنه تَوَه سَنگ دَد که دَه حُکم دَ بَلِ شی نوشتَه شده بود. خُدا موسیٰ ره اَم رهنمایی کد که یگ جای خاص بِلدِ قُربانی و عِبَادت تِیار کنه که خُدا دَمَزُو جای حُضُور دَشْتَه بَشَه.

غِیتیکه حضرت موسیٰ دَ بَلِ کوهِ سِینا بود، مَرْدُم دَ هَارُون گُفت: ”مو خبر نَدری که موسیٰ کُجا شُدِه. بیه، بِلدِ مو خُدا جور کُو تا که اُو مو ره رهنمای کنه.“

اوخته، هَارُون گُفت: ”تمام گوشواره های طلائی ره که دَ گوشِ خاتونو و اولادای شُمُو استه بَیرید.“ پس هَارُون اَمُو طِلاها ره که جم شده بود یگ بُت دَ شکلِ گوسله تِیار کد و

بنی اسرائیل دَ پیشِ اَمْرُو گوسله سجده کده گُفت: ”ای اَمُو
خُدای استه که موره از مِصر نِجات دد.“

وختیکه هارُون ای وضعیت ره دید، دَ پیشِ رُوی گوسله
طلایی یگ قُربانگاه تیار کده گُفت: ”صبا دَ نامِ خُداوند
یگ عید میگیری.“ صبا ی شی مردم قُربانی کده عیش و
نوش کد و دِست دَ کارهای بد زد.

خُدا که عملِ مردمِ ره دید دَ موسی گُفت: ”زُود از کوه تا
بورُو! مردمِ حُکم ازمه ره پُرمُشت کده از راه گشته. اونا
یگ مردمِ سرثُمبه یه. ما تمامِ ازوا ره تباه کده دَ جای شی
یگ قومِ بزرگ از تو جور مُونم.“

مگم موسی دَ پیشِ خُدا زاری کد که ”ای خُداوند، بعد ازُو
که تو بندگانِ خاصِ خو ره از مِصر نِجات ددی اونا ره از
بَین نَبَر، ازی که مردمِ مِصر حتماً مُوگه که تو بَنی
اسرائیل ره از مِصر بَر کده دَ کوهها بُردی که اونا ره دَ

أَمْو قَوْلَى كَه قَدْ اِبْرَاهِيمَ، اِسْحَاقَ وَ اِسْرَائِيلَ كَدَه بُوْدَى دَ
يَاَد تُو نَمَنده؟ تُو اُونَا رَه كُفْتَدَى كَه 'مَا اَوْلَادَه تُو رَه
رَقْم سِتَارَه هَاى اَسْمُو اَلَى غَدْر مُوْنَمُ' وَ اَمَى زَمِيْنَى رَه كَه
دَزُوْنَا وَعَدَه كَدُم بَرَاى هَمِيْشَه اُونَا رَه مِيْدَمُ."

پس خُدا بِنْدِگُوْنِ خَاصِ خُو رَه اَز بَيْنِ نَبَرْد. حَضْرَتِ مُوسَى
أَمْو دُو تَوَه سَنَگِ رَه كَه دَ بَلَه شَى اِحْكَامِ خُدا نُوْشْتَه شُدَه
بُوْد كِرِفْتِ وَ اَز كَوَه تَا شُد. خُدا خُوْدِ شَى اَمْو اِحْكَامِ رَه دَ
پُشْتِ وَ رُوى اَمْزُو دُو تَوَه سَنَگِ نُوْشْتَه كَدَه بُوْد.

غَيْتِيْكَه مُوسَى دَ خَيْمَه گَاهِ نَزْدِيْكَ شُد، گُوْسَلَه طِيْلَايِي وَ
رَقْصِ مَرْدُمِ رَه دِيْد، غَدْر قَارْشَى اَمْد. اَمْوَقْصِ قَارْشَى اَمْد كَه
تَوَه سَنَگَا رَه دُوْر پُوْرْتَه كَد وَ اُونَا جُوْجُو شُد. اوْخْتَه،
گُوْسَلَه طِيْلَايِي رَه دَ بَيْنِ اَتَشِ اَنْدَخْتِ وَ بَعْدِ اَزُو اُو رَه نَرْمِ
كَد.

دَ هَارُونِ گُفَت: " چَطُورِ قَبُولِ کَدی کِه مَرْدُم دَ پِیشِ رُوی تُو
دِسْتِ دَ ای رِقْمِ گَنایِ کُتِه بَزَنه؟ "

اُو گُفَت: " قارِ نَشُو، خُودِ تُو خَبِرِ دَرِ کِه ایِنَا چِقَسِ چَبُوکِ
سُنِ کَارایِ بَدِ موره. اُونَا مَرِه گُفَت کِه ' دِزمو چَندِ دَنه خُدا
جُورِ کُو کِه موهَرِ طَرَفِ کُوجِ کَنِی اُونَا رِه دَ پِیشِ رُویِ قَافِلَه
خُو گِرِفْتِه بُبُرِی. ' بَعْدِ اَزُو، اُونَا طِیْلَاهایِ خُورِه جَمِ کَدِه
مَرِه دَدِ و ما طِیْلَا رِه دَ بَیْنِ آتِشِ اَنَدَخْتُم و آخِرِ کَارِ اُمی
گوسلَه جُورِ شُد. "

مُوسِی دِیدِ کِه هَارُونِ مَرْدُمِ رِه اِدَارَه نَتَنِسْتِه و اُونَا اَزِ دِسْتِ
بُرِ شُدِه اَبْرُویِ رِیزِی مُوکَنه. پَسِ دَ دَرِگِه خِیمِه گَاهِ ایسْتِه
شُدِه دَ اَوَازِ بِلِنْدِ گُفَت: " هَرکَسِ کِه بَنَدِه خُدا اسْتِه، بَیَه
دَ پَالُویِ مِه ایسْتِه شُنِه. " پَسِ تَمَامِ قَوْمایِ لَاوِیِ اَمَدِه دَ
پَالُویِ شِیِ ایسْتِه شُد.

بعد از او، موسی گفت که "خداوند، خدای اسرائیل موه که
'شمشیرای خوره بکشید. دَ بَینِ خیمه گاه بورید و
هرکس که از بندگی خدا انکار مونه یا قوم شمو بشه، یا
رفیق شمو بشه، یا همسایه شمو بشه از تیغ تیر کنید."
لاویا توره ح. موسی ره قبول کد و اموم روز سه هزار نفر
ره که از بندگی خدا منکر شده بود کشت.

روز دیگه شی، موسی مردم ره گفت: "شمو گناهِ غدر کته
کدید. ما دَ پیشگاهِ خدا مورم تا شاید خدا گناهِ شمو ره
ببخشه."

اوخته، موسی دَ پیشگاهِ خدا بلده بخششِ گناهِ مردم زاری
کد و گفت: "اگه بخشش نمونی، نام از مره از کتاب
زندگی بله کو." مگم خدا گفت: "امو مردم که گناه
کده، یعنی توره مره قبول نکده، ما نام ازونا ره از کتاب
زندگی گم مونم. دَ وخت شی، ما اونا ره بخاطرِ گنای شی
جزا میدم."

خُلَاصَه، از خَاطِرِ ازی که بَنی إِسْرَائِیلِ گوسله ره پَرستِش
کده بود، خُدا یِگ بَلا دَ سِرِ اَزوا نازلِ کد.